

“Voor allen ben ik alles geworden”

Moderne evangelisatietechnieken in het licht van 1 Korinthiërs 9

<http://www.feasite.org/node/2259>, 29-9-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Paulus' eerste brief aan de Korinthiërs voorziet in een weelde aan informatie met betrekking tot de boodschap en de leer van de apostel Paulus, en onthult vele feiten met betrekking tot zijn persoonlijke leven en methodes van evangeliseren. Gelovigen vandaag, en in het bijzonder kerkleiders, die geroepen zijn om de verlorenen te bereiken met het Evangelie en het maken van discipelen, kunnen veel leren door het bestuderen van dit dynamische boek en het volgen van de boodschap en methode van de apostel Paulus. De instructie, vervat in 1 Korinthiërs, is een vitale doctrine voor de stichting en verlichting van de hele Kerk, en de Heilige Geest heeft dit geplaatst in de canon van de Schrift om aandacht aan te schenken en te gehoorzamen voor het lichaam van Christus.

Het 9de hoofdstuk van 1 Korinthiërs is een tekst die vele christelijke leiders verkeerd interpreteren en foutief toepassen. Die pastors en evangelisten die streven naar kerkgroei of massa-evangelisatie, neigen ertoe bepaalde verzen uit dit hoofdstuk uit hun context te trekken om steun te geven aan hun methodes van kerkgroei of evangelisatie. Niet enkel begrijpen zij bepaalde verzen van dit hoofdstuk niet en passen ze die fout toe, maar ook verzuimen zij Schrift met Schrift te vergelijken om te zien of hun nieuwe methodes worden ondersteund of afgewezen door andere passages in de Schrift.

Het doel van onderhavige studie is zorgvuldig en eerlijk het hoofdstuk 9 te analyseren om te zien hoe Paulus de verlorenen zocht te winnen voor Christus en vervolgens ernaar streefde om een goddelijk voorbeeld te zijn van christelijke groei voor de gelovigen die in Korinthe leefden. De on-schriftuurlijke leringen van vele leiders vandaag hebben gediend als een stimulans voor deze studie. Daarom zal deze analyse continu overeenkomen met de waarheden in 1 Korinthiërs 9 tegen de ideeën en filosofieën van dezen vandaag die Paulus' leringen hier tegenspreken. De verzen 19-22 bevatten de essentie van het hele hoofdstuk, terwijl de voorafgaande en navolgende passages een contextueel licht werpen op de ware betekenis van deze verzen.

Paulus begint dit hoofdstuk met een bespreking van zijn apostelschap en terechte vrijheden die hij opgaf als een apostel om onberispelijk te zijn in het zicht van de gelovigen die hij bediende. Dan keert hij zich naar zijn rol als evangelist en belicht hij de methodes die hij gebruikte om zijn door God gegeven verantwoordelijkheid om de verlorenen voor Christus te winnen te vervullen. Tegelijk spreekt Paulus over het belang van de centraliteit van de Evangelieboodschap. De feiten van de dood, begraving en opstanding van Christus moesten voorrang krijgen in elk aspect van Paulus' boodschap aan de verlorenen en in elk aspect van Paulus' methode bij het bereiken van de verlorenen.

Paulus gaf sommige van zijn rechten als apostel op

1 Korinthiërs 9 betreft voornamelijk de noodzaak van gelovigen om bepaalde rechten op te offeren, om geen oorzaak te geven tot struikelen aan een zwakkere broeder in de Heer (1 Korinthiërs 8:13). In hoofdstuk 9 vertelde Paulus de Korinthische gelovigen dat hij acht sloeg op dit principe van zelfopoffering niettegenstaande hij een bevoorrecht apostel van de Heer was en veel meer vrijheden bezat dan hij in feite gebruikte. Paulus' leven en bediening onthulden de drie toonbeelden van echt apostelschap zoals gevonden in de Schrift:

1. De rechtstreekse opdracht van Christus in het zicht van getuigen of op een andere manier bevestigd.
2. Tekenen en wonderen en machtige daden.

3. Het succes van zijn bediening.[1]

Zeker, Paulus had voldaan aan elke vereiste van apostelschap in zijn leven en bediening, en hij herinnerde overeenkomstig de gelovigen te Korinthe dat hij beslist een apostel van Jezus Christus was (1 Korinthiërs 1:1 vgl. 1 Korinthiërs 9:1-2). In feite waren de Korinthiërs het “zegel” van Paulus’ apostelschap (vers 2). Niet enkel claimde Paulus een apostel te zijn in andere brieven (Romeinen 1:1; Galaten 1:1), maar Galaten 2:7, 9 bewijst dat hij ook erkend werd als apostel door Petrus, Jakobus en Johannes.[2]

Als apostel bezat Paulus elk recht om volledig onderhouden te worden door de kerk. Hij bezat elk recht een gezin te hebben zoals vele andere apostelen. Hij bezat elk recht zich te onthouden van seculiere tewerkstelling en elk moment van zijn tijd te spenderen aan de uitwerking van zijn bedieningsplichten. In feite vermeldde Paulus dat zowel menselijke logica als het Oude Testament leren dat de persoon die ijverig werkt ook overeenkomstig materieel zou gesteund worden door degenen die gediend worden (verzen 8-10). Volgens het Nieuwe Testament: “Zo heeft de Heere ook met het oog op hen die het Evangelie verkondigen, opgedragen dat zij van het Evangelie leven” (vers 14). Paulus had het recht materiële steun te ontvangen van de Korinthische kerk voor al wat hij volbracht had in Korinthe. In feite zei hij: “Als wij bij u het geestelijke gezaaid hebben, is het dan te veel als wij van u het stoffelijke oogsten?” (vers 11). Met andere woorden, omdat Paulus de gemeente te Korinthe geestelijke instructie, leer en raad had gegeven, welke dingen van veel meer waarde zijn dan materiële weelde, zou het voor de Korinthische gelovigen gemakkelijk zijn om Paulus materiële en monetaire steun te geven voor zijn geestelijke begeleiding. Maar, Paulus gaf zijn recht op om materieel gesteund te worden voor zijn geestelijk werk, voor één doel: om dezen te Korinthe te tonen dat hij hen niet diende om van hen iets te krijgen. Dit toonde ook Paulus’ onzelfzuchtige houding en het was een demonstratie van zijn leer dat gelovigen *dienaars* moesten zijn voor al degenen waarmee zij in contact kwamen. Paulus noemde ditzelfde principe ook in 1 Thessalonicenzen 2:9 waar hij zei: “terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u tot last te zijn, hebben wij u het Evangelie van God gepredikt”. De kerk te Thessalonika zou niet belast worden met zijn materiële en financiële noden – hij zorgde zelf voor zijn inkomen.

Het fundamentele idee hier is tweevoudig: ten eerste, Paulus offerde zijn apostolische rechten op om aan te tonen dat hij niet voor de Korinthiërs werkte voor materieel en financieel gewin, en ten tweede, hij offerde zijn apostolische rechten op om een voorbeeld te zijn van onzelfzuchtigheid en christelijke nederigheid voor de gelovigen te Korinthe. Eén bijbelcommentator merkt op: “Paulus’ liefde voor de zielen van mensen, zowel als voor het Evangelie dat hij predikte, bracht hem ertoe afstand te nemen van de dingen waar hij recht op had als een apostel”.^[3] Paulus zei: “Wij hebben echter van dit recht geen gebruik gemaakt, maar wij verdragen alles, opdat wij geen enkele hinderenis opwerpen voor het Evangelie van Christus” (vers 12). Het Evangelie was het fundament van Paulus’ bediening en hij offerde zijn eigen rechten op opdat niemand in staat zou zijn Het Evangelie dat hij predikte en liefhad te hinderen of over zijn prediking kwaad te spreken.

Paulus’ attitude had ook een impact op de respons van de gelovige op het Evangelie. Harry A. Ironside paraphraseert vers 12 op de volgende manier: “Wij verkiezen ervoor afstand te doen van onze eigen rechten opdat u mag zien dat onze dienst onzelfzuchtig is, en opdat de heidenen niet zouden zeggen dat wij in de bediening staan voor wat we eruit kunnen halen”.^[4] De gelovige vandaag zou op gelijke wijze zich ten doel moeten stellen een voorbeeld te zijn voor zijn medegelovigen en ook om erkend te worden door de ongelovigen.

Paulus hield vast aan het Evangelie als het centrum van zijn methode en boodschap

De rest van hoofdstuk 9 benadrukt twee grote principes waar gelovigen acht op moeten slaan om een bijbelse procedure te hebben voor evangelisatie. Het eerste principe wordt voornamelijk gevonden in de verzen 15-18. Deze verzen leren dat Paulus in het centrum van zijn evangelisatiemethode zich vasthield aan de dood, begraving en opstanding van Jezus Christus.

Paulus schreef dat hij genoodzaakt was het Evangelie te prediken. “De noodzaak daarvan is mij immers opgelegd” (vers 16). Het Evangelie was het centrum van Paulus’ methode en boodschap

want hij schaamde zich niet voor het Evangelie, “want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek” (Romeinen 1:16). Paulus voelde een “innerlijke dwang, een Goddelijke urgentie, om het Evangelie te prediken”. [5] G. Campbell Morgan bemerkt de centraliteit van het Evangelie in Paulus’ bediening: “Dit was een last op zijn hart voor altijd ... In dit hoofdstuk verschijnt het woord ‘evangelie’ negen keer ...”. [6] Er zijn echter tijden in het leven van de gelovigen dat zij zich voelen alsof zij het moe zijn om het Evangelie te verkondigen of ontevreden met hun door God opgedragen verantwoordelijkheid. Paulus erkende dit en zei dat als hij het Evangelie gewillig of onwillig verkondigde, het beheer van het Evangelie hem was toevertrouwd en dat hij verantwoordelijk was om het te verkondigen aan de verlorenen (vers 17). Over vers 17 zegt dr. Charles Ryrie: “gewillig of onwillig, Paulus kon niet ontsnappen aan zijn verantwoordelijkheid om het Evangelie te prediken, want hem was een verantwoordelijkheid toevertrouwd, en hij stond onder orders om het te prediken alhoewel hij nooit betaald werd”. [7]

Aan gelovigen vandaag werd, zoals aan Paulus, de boodschap van het kruis toevertrouwd en zij zijn verantwoordelijk de distributie van die boodschap te beheren op een goede manier. Ryrie sprak van de “verantwoordelijkheid om het Evangelie te prediken”. Het is duidelijk dat het Evangelie, dat de gelovige is toevertrouwd, niet zijn eigen boodschap is. De boodschap is van Christus, en daarom moeten alle instructies van God komen, niet van ideeën en filosofieën van mensen. Gelovigen moeten zich bewust zijn van twee principes: Ten eerste, de boodschap moet correct en accuraat zijn. ten tweede, de boodschap moet het centrum zijn van de aandacht. Veel christelijke leiders vandaag neigen ertoe beide principes in de steek te laten. Zij brengen geen accurate boodschap, en de evangelieboodschap staat niet in het centrum van hun evangelisatie-inspanningen. Veel pastors, evangelisten en kerkgroei-experten geloven dat het mogelijk is meer mensen te bereiken wanneer zij de boodschap compromitteren of wanneer zij technieken en programma’s gebruiken die gemodelleerd zijn naar de wereld. En zo worden de wereldlijke methodes en attracties het centrum van de aandacht terwijl de Evangelieboodschap verwezen wordt naar een plaats van minder belang en zichtbaarheid.

1 Korinthiërs 9 voorziet in een heldere illustratie dat het Evangelie het centrum was van Paulus boodschap en hij heeft die boodschap nooit gecompromitteerd. Ten eerste, Paulus leerde dat de gelovige zijn vrijheid moet opgeven en zichzelf tot een dienaar moest maken voor anderen om het Evangelie te bevorderen. Ten tweede, Paulus onderrichtte dat het Evangelie het centrum moest zijn van de gelovige zijn boodschap en methode. In het licht van deze twee principes is het duidelijk dat de gelovige zijn rechten moet opgeven ter wille van het Evangelie, maar hij mag nooit de Evangelieboodschap opgeven ter wille van wat dan ook. Morgan vat dit als volgt accuraat samen:

“Wat Paulus niet opgaf zijn zijn rechten met betrekking tot het Evangelie. Hij kon zijn recht op onderhoud opgeven, maar niet de noodzaak om het Evangelie te verkondigen. Dat is het wat hij hier breedvoerig argumenteert. Hij zei: ‘de noodzaak is me opgelegd, gedwongen, iets waaruit men niet kan ontsnappen ... Ik kan het doen zonder materiële gaven. Ik wil afzien van mijn recht, maar niet van de noodzaak die mij is opgelegd’”. [8]

Het tweede principe, van het volgende deel van dit hoofdstuk, zal nu verklaard worden. het is dit tweede principe dat veel pastors en evangelisten vandaag zo vaak misbruiken en fout toepassen.

Paulus gaf sommige van zijn rechten als christen op

Niet enkel moet de gelovige zichzelf vernederen als een dienaar voor medechristenen, en moet hij de centraliteit van het Evangelie behouden in zijn boodschap en methode als hij de verlorenen evangeliseert, maar hij moet ook sommige van zijn rechten als christen opgeven om te getuigen tot hen die niet geloven in Christus. Dit is het finale principe in dit hoofdstuk; het onthult hoe de gelovige vandaag, zoals Paulus, zijn methode van evangelisatie zou modelleren. Dit principe wordt voornamelijk gevonden in de verzen 19-23 en wordt het best samengevat in Paulus’ uitspraak: “Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden” (vers 22).

Alfred Martin introduceert dit Schriftgedeelte met bijzonder accuraat inzicht als hij zegt: “Deze paragraaf werd wijd en zijd verkeerd begrepen en fout toegepast, alsof Paulus een deelname aan andermans zonden onderschreef om een goede indruk op hen te maken”. [9] Het is een feit dat vele

leiders van de hedendaagse megakerk-groeibeweging, en vele leiders van parakerk evangelisatie organisaties, dit Schriftgedeelte gebruiken om hun filosofie te ondersteunen dat “men moet worden zoals de ongeredden om de verlorenen te winnen voor Christus”. Maar, Martin benadrukt dat in plaats van deze attitude aan te nemen “Palus zei dat hij had getracht met mensen te werken op hun eigen niveau en dat hij zo weinig mogelijk aanstoot wilde geven, om een horen naar het Evangelie te bewerkstelligen”. [10] Paulus pretendeerde zeker niet te handelen of te leven zoals de ongeredden in een poging hen te evangeliseren. De kwestie hier betreft de grootte van toegebrachte ergernis aan hen die Christus niet kennen.

Wijlen dr. Charles R. Erdman [1866-1960], professor praktische theologie aan het Princeton Theological Seminary weerlegde ook de evangelisatiefilosofieën van moderne pastors, evangelisten en kerkgroei-experten in zijn verklaring van 1 Korinthiërs. Blijkbaar zelfs in Erdman's dagen citeerden christelijke leiders Paulus' uitspraak “voor allen ben ik alles geworden” om hun bedenkelijke evangelisatietechnieken te ondersteunen. Erdman zei: “Met deze frase bedoelt Paulus exact het tegenovergestelde van wat ze betekent in algemeen voorkomende leringen vandaag. Hij wees hiermee niet op enige zwakke toegeeflijkheid aan verkeerde handelingen en immorele praktijken van anderen. Hij keurde de stelregel niet goed die zegt: ‘Wanneer in Rome, doe dan zoals de Romeinen doen’”. [11] Nee, Paulus wist dat een vriend van de wereld te zijn vijandschap met God betekent. Hij wist dat God heilig is, en Zijn Woord heilig is en dat alle gelovigen heilig moeten zijn en afgescheiden van de wereld.¹

De filosofie van veel christelijke leiders is dat de gelovige de muziek van de wereld moet aanwenden, de kledij van de wereld, de taal van de wereld of het entertainment van de wereld om de wereld te bereiken voor Christus. Maar deze filosofie van evangelisatie is compleet tegengesteld aan de Schrift en kan niet ondersteund worden door de Schrift, en zeker niet door 1 Korinthiërs 9.

Verskillende punten moeten opgemerkt worden binnen de context van dit hoofdstuk betreffende Paulus' methode van evangeliseren.

Ten eerste, Paulus gaf zijn rechten op wanneer dat nodig was om het Evangelie te verkondigen aan de verlorenen. Hij gaf zichzelf nooit bijkomende rechten om te handelen zoals de wereld, of om deel te nemen aan de genoegens van de wereld, ter wille van het Evangelie. Zij die leren dat een gelovige het recht heeft om de wereld te gebruiken en te handelen als de wereld ter wille van evangelisatie, begrijpen Paulus' doel en methode niet. Paulus zei “Want hoewel ik vrij ben van allen, heb ik mijzelf toch voor allen tot slaaf gemaakt om meer mensen te winnen” (vers 19) en verklaarde dan hoe hij dit deed in de volgende enkele verzen. Voor de Joden werd hij “als een Jood”. Wanneer Paulus zich bij Joden bevond, onthield hij zich van het doen van dingen die hen voor het hoofd zouden stoten, alhoewel hij de vrijheid had om zulke dingen te doen. Gromacki merkt op dat “Paulus zijn boodschap of zijn moraliteit niet veranderde. Hij was tegelijk standvastig als flexibel”. [12] Martin zegt: “Het is alsof Paulus vermaande dat als je aan een orthodoxe Jood een getuigenis voor Christus wilt geven, je hem dan geen varkensvlees bij de maaltijd zult serveren”. [13]

Ten tweede, Paulus compromitteerde niet zijn trouw aan God en Zijn Woord om hen die “zonder wet” zijn te winnen, dat wil zeggen de heidenen tot wie hij predikte. Net zoals Paulus zijn vrijheden opgaf en een dienaar werd van de Joden om hen te winnen voor Christus, offerde Paulus zijn vrijheden op om de heidenen te winnen voor Christus. Maar Paulus zondigde niet om zondaars te bereiken! Vers 21 verklaart dit door te zeggen dat alhoewel hij een heiden onder de heidenen werd, hij niet “zonder wet van God, maar onder de wet van Christus” stond. Dit punt spreekt compleet de filosofie tegen dat gelovigen moeten leven zoals de ongeredden of dat ze dingen moeten gebruiken die de ongeredden aantrekken om hen voor Christus te winnen. Nee, de evangelisatiemethode in deze tekst past binnen de context van het hoofdstuk en bindt de noodzaak van nederigheid, gevoeligheid en dienstbaarheid samen met Gods gebod om zowel heidenen als Joden te bereiken met het goede nieuws van de Evangelieboodschap.

Paulus was gevoelig voor de cultuur en de gemeenschap van dezen tot wie hij sprak, en gaf zijn christelijke vrijheden op om het Evangelie effectief te communiceren. Dit is het onderliggende principe van de verzen 19-23. Vele andere delen van de Schrift onderrichten de gelovige duidelijk om

¹ Zie onder <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>

heilig te zijn, evenals Christus heilig is, en van zich af te scheiden van de levensstijl van hen die Christus niet kennen. De gelovige wordt nergens in de Schrift onderricht om te zijn zoals de wereld, of conform aan de wereld te zijn, ook al is het voor een goed doel (zoals evangelisatie). In Jesaja 55:8 zegt God: “Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE”. Uit deze tekst wordt duidelijk dat alhoewel mensen een pragmatische benadering kunnen ondernemen voor evangelisatie, God getrouwheid eist aan Zijn Woord, ongeacht of een mens vindt dat Gods wijze effectief is of niet. De boodschap van het Evangelie, of evangelisatiemethode compromitteren, kan grote aantallen mensen bijeenzamelen die belijdenissen van geloof uitspreken, maar God beoordeelt de mens zijn resultaten enkel en alleen op basis van getrouw meesterschap met betrekking tot de Evangelieboodschap – en dit omvat de kwestie of hij al dan niet Gods werk heeft volbracht in overeenstemming met de dictaten van Gods Woord. De wereld prijst “resultaten”, “succes”, maar de Heer verlangt gehoorzaamheid (1 Samuël 15:22).

In 1 Korinthiërs 9 wordt de gelovige opgedragen de verlorenen voor Christus te winnen door het volgen van Paulus’ voorbeeld en door het gehoorzamen van het Woord van de Heer. Een bijbelse methode van evangelisatie moet volbracht worden op drie verschillende manieren: 1. Door een dienaar te zijn voor de geredden en het opofferen van sommige vrijheden om het Evangelie niet te hinderen; 2. Om het Evangelie in het centrum te houden van de boodschap en evangelisatiemethode; 3. Door een dienaar te zijn voor de verlorenen en gevoelig te zijn voor hun noden om hen effectiever te winnen voor Christus.

Op een dag zal de gelovige beloond worden voor zijn getrouwheid. God weet wie Zijn boodschap verkondigt overeenkomstig Zijn Woord, en Hij zal hen belonen die Hem getrouw zoeken te eren en te gehoorzamen in alle dingen.

Eindnoten

1. Charles Hodge, *An Exposition of First and Second Corinthians* (Wilmington: Sovereign Grace Publishers, 1972), 91.
2. Robert G. Gromacki, *Called to Be Saints* (Schaumburg: Regular Baptist Press, 1977), 108.
3. Paul R. Van Gorder, *The Church Stands Corrected* (Wheaton: Victor Books, 1976), 79.
4. Harry A. Ironside, *First Epistle to the Corinthians* (New York: Loizeaux Brothers, 1962), 254-255.
5. Manford George Gutzke, *PlainTalk on First and Second Corinthians* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1978), 87.
6. G. Campbell Morgan, *The Corinthian Letters of Paul* (New York: Fleming H. Revell Co., 1946), 117.
7. Charles C. Ryrie, *The Ryrie Study Bible: Expanded Edition. King James Version* (Chicago: Moody Press, 1994.), 1737.
8. Morgan, p. 118.
9. Alfred Martin, *First Corinthians* (Neptune: Loizeaux Brothers, 1989), 90.
10. Ibid., pp. 90-91.
11. Charles R. Erdman, *First Epistle of Paul to the Corinthians* (Philadelphia: The Westminster Press, 1928), 86.
12. Gromacki, p. 113.
13. Martin, p. 91.

Lees in dit verband ook:

 <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/voor-allen-alles.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

“Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>